

Biskop Tor Singsaas, hilsen til Joralf Gjerstad, 8. april 2016:

Joralf Gjerstad 90 år

Kjære Joralf!

Det er en stor glede for meg å gratulere deg med 90-årsdagen!

Jeg skulle så gjerne vært tilstede og feiret deg sammen med din familie og venner. Men jeg er dessverre forhindret på grunn av Kirkemøtet for Den norske kirke som akkurat nå pågår i Trondheim. Der har biskopen i Nidaros møteplikt. Og derfor umulig å komme unna. Men kjenner jeg deg rett, så synes du at når Kirkemøtet endelig holdes i Trondheim, da må biskopen i Nidaros være der, og ikke noe annet sted. For du er klarsynt. Du tenker framover. Du klarer å peke på det viktigste. Det er slik du og har vært til hjelp for mange mennesker. Sterkt har du gitt uttrykk for at Den norske kirke må ha en mye tydeligere og avgjørende bevissthet om Nidarosdomen og Erkebispegården som sitt åndelige, spirituelle og kirkelige sentrum. Nidarosdomen er «helligstedet» som på særlig vis bærer på vårt lands fortid, nåtid og framtid. Så når Kirkemøtet, vår kirkes øverste organ, møtes i Trondheim, er det et håp at Den norske kirke omsider vil se Nidarosdomen og Erkebispegården som sitt offisielle åndelige sentrum. Det er kanskje først når en er inne i, og omkring Nidarosdomen og Erkebispegården at en opplever, og dermed oppdager storheten ved dette unike «helligstedet» i vårt land?

Tenk om alt dette du er så opptatt av, er godt på plass i det minste til det store 1000-årsjubileet for kristendommen i landet vårt, som vil bli feiret med Stiklestad og Trondheim som sentrum i 2030?

Jeg vet at det ville glede deg svært mye om så skjedde.

Jeg er takknemlig for at biskop em. Tor B. Jørgensen er tilstede på vegne av Den norske kirke for å feire deg. Han vil fremføre denne hilsenen på vegne av meg.

Første gangen jeg hørte om deg, Joralf, var på slutten av 1970 –tallet. Jeg var stiftskapellan i Nidaros bispedømme, og hadde mye kontakt med Kaare G. Rogstad, som da var prost i Orkdal. Han fortalte mye om deg fra sin tid som sokneprest i Snåsa. Det var en rik tid for ham, ikke minst pga av deg. Du var klokke i Snåsa kirke. Kaare Rogstad var så klar på at du stod i Herrens tjeneste med din helbredende gjerning. Du hadde vært også ham til stor hjelp. Kaare var en usedvanlig klok og varm prest som betød mye for mange. Jeg var også så heldig at jeg ble kjent med soknepresten i Oppdal, Ola Mæle, også tidligere sokneprest i Snåsa. Han var også en særdeles rikt begavet prest, en kunstner. Han kunne ikke få fullrost deg. Det disse to prestene fortalte om deg, gjorde dypt inntrykk. Så da jeg selv fikk skikkelige problemer med ryggen, var min første tanke å få kontakt med deg for å få hjelp. Men jeg kom ikke igjennom på telefonen, Joralf! Prøvde flere ganger. Tiden gikk. Og ryggen rettet seg. Så med munterhet har jeg sagt at også jeg har fått hjelp av Joralf. For jeg ringte. Og det var nok «å slå på tråden», - for jeg ble frisk igjen! Men alvorlig sagt; etter Kaare og Ola sine utsagn og beretninger, har jeg alltid hatt tro på du har båret med deg noe helt spesielt.

Det skulle gå mange år før vi møttes for første gang, - vinteren 2009. Jeg blitt biskop i Nidaros året før. Du har altså gjennom lange tider fulgt meg ved at jeg møtte flere mennesker som har vært hos deg, og som du hadde vært til stor hjelp for. Du har slik hatt en enestående rolle i Trøndelag og langt ut over våre nære grenser. Jeg fikk derfor tanken om å invitere deg til samtale i Nidarosdomen under Olsok i 2009. Det ville være en riktig måte å vise deg oppmerksomhet på fra kirka sin side, samtidig som det ble en måte å takke deg for din barmhjertige tjeneste for mange menneskers skyld.

Møtet med deg i Nidarosdomen 31. juli 2009 ble en stor opplevelse for oss begge. Nidarosdomen var fullsatt. «Over 1000 skuffede mennesker stod fremdeles i kø utenfor da samtalen begynte», meldte media. Vi kunne ha fylt kirka flere ganger. Du husker jeg innledet samtalen med å ønske deg velkommen til Nidarosdomen, - for «Guds ansikt» sammen med «alle de 50.000» du hadde møtt, og vært til hjelp i særdeles lange gjerning. Du «bar» dem alle med deg inn i katedralen. Jeg sammenlignet deg med «seeren» og «drømmetyderen» Josef, nest yngste sønn av «patriarken Jakob» i Det gamle testamente. Joralf, du har øyne som ser, langt mer enn det vi andre gjør. Du har hender som berører. Et nærvær som gjør at vi kjenner oss som dine medmennesker, - sett og forstått, respektert og verdsatt. «Kjenner du varmen?» pleier du å spørre om når du legger hendene dine varsomt på oss? Ja det gjør vi. Vi merker også varmen som stråler ut fra hele din medmenneskelighet når vi møter deg ansikt til ansikt. I Nidarosdomen samtalte vi om ditt lange liv og din gjerning. Da vi reiste oss og gikk ut av kirka ble det og en mektig opplevelse. Alle ønsket å takke deg. Noen strakk fram sine hender. Andre gråt åpenlyst. Vi var alle sterkt berørt. Vi hadde hatt en møte i Domen hvor Gud hadde vært sammen med oss med sin velsignelse.

Siden har vi møttes til samtale i Namsos kirke, og flere ganger på Snåsa og i Trondheim.

Du har stått i Herrens tjeneste i alle år. Du har fått være hans redskap i møtet med mennesker som har søkt hjelp og helbredelse for seg og sine.

Du er et stort medmenneske.

Jesus Kristus, Guds Sønn viste oss hva sann medmenneskelighet er, - hva det er å være et medmenneske, - et menneske for, og sammen med andre mennesker.

Du har stått i hans tjeneste.

Jeg vil på vegne av Den norske kirke igjen få takke deg og hedre deg nå på din 90-årsdag!

Med ønske om Guds velsignelse!